

прещавахъ имъ да припознаватъ онѣзи билли, които не освободявахъ имотитѣ имъ отъ наложитѣ, назначени за останжалата частъ отъ областта. Въ нѣколко време несъгласието станъ толкозъ силно въ туй отношение щото събрание то въспирва много парични помощи за потребитѣ и за защитата на колониститѣ. Имотътъ на владѣтелитѣ бѣше най-добръ опазенъ, той както и имота на колониститѣ. Споредъ всѣка справедливостъ тѣзи послѣднитѣ трѣбаше да зематъ участие въ общественнитѣ разности.

Въ такъвъ случай трѣбаше да са употребяватъ послѣднитѣ средства, вдъхнати отъ вѣщината на Франклина, за да накаратъ управителитѣ да са не противятъ на това. Най-посдиръ въ 1757 год. когато събрание то гласоподава за разноститѣ на края отъ 100 хиледи ф. стерлинги една частъ отъ които трѣбаше да са предаде генералу Лудону, управителтъ Дени запрети сбора. Както са видяше този сборъ щѣше да нападне върху имота на *господаритѣ*. Представителитѣ на Пенсилванія разгнѣвени отъ туй егоистическо и несправедливо обнасяне, проводихъ Франклина въ Лондонъ при краля. Тѣ му са оплаквахъ въ жалба противъ управителната власть, която работяше въ вреда на преимуществата на колонията и на интереситѣ на короната.

Като пристигнахъ въ Англия депутатътъ на Пенсилванія намѣри общественното миѣние злѣ расположено къмъ работата и къмъ него. Предъ очитѣ на общественното миѣние колонията са показваше като неблагодарна къмъ потомцитѣ